

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

241 פ"ק 090 פ"ח תש"ס ח"ה ה' פ"א י"א
לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482,
ניתן לקבל את העלון במייל etayba1@gmail.com

הנושא: חיזוק בענייני אמונה לתקופת ימי בין המצרים

נכנס אל אביו בחשיכה ובנכאות רוח, כאומר, 'איזו ברכה תברכני, בשעה שיותר מבן יחיד אין לי ואף הוא חרש שאינו שומע' (סוטה יג), אמר לו יעקב אבינו, איעצך – לישועתך קיויתי ה', קווה אליו בכל ליבך ונפשך, זכור כי יש מנהיג לבירה והכל בחשבון, האמן בו, בטח בו, וקוה אליו כי רק בכוחו להושיעך.

דן קיים את ברכת אביו, התחזק באמונה תמה בישועת ה', וזכה שמבנו יחידו זה נתרבה שבטו להיות לארבעה ושישים אלף וארבע מאות' ראשי אב – שבט דן הוא השני בגודלו במנין השבטים.

החפץ חיים על התורה בפרשת השבוע כותב כך: "המתבונן בקורות הדורות יראה דבר פלא, שלבנימין היה 'עשרה בני' קדושים בריאים ושלמים, ואילו לאחיו דן לא היה כי אם בן 'אחד יחיד ומיוחד', והיה נראה שעל דן לקנא בבנימין... אמנם כל זה אינו אלא בהבטה חיצונית לזמן קצר, כי הרי בסוף דבר עלה מנין בני דן לארבעה ושישים אלף, לעומת בני בנימין שלא היו אלא 'חמישה ושלושים אלף'. 'הא לך', מסכם החפץ חיים, 'שלא הנראה לאדם בזה העת – היא ההבטה הנכונה על הקורה בעולם, והבורא מנהיג את עולמו בחשבון, פעמים שחשבון זה מתגלה לנו אחרי שנים, פעמים לאחר דורי דורות, ופעמים שלא יתגלה לנו לעולם, אך מאמינים בני מאמינים אנו שכן הוא'.

בזמן מלחמת העולם הראשונה נשמת שמו של חכם יהושע שהרבני זצ"ל מירושלים מרשימת החכמים שקיבלו שחרור מהצבא הטורקי. שירות בצבא בעת המלחמה כמוהו כמוות בטוח. מצד שני גם עוון ההשתמטות, עלול לעלות במחיר החיים.

ואכן, החלו השוטרים הטורקים לחפש אחרי חכם יהושע. למרבה החסד, יום לפני שחיפשוהו, הוכנס לבית החולים "שערי צדק" לניתוח כיס המרה. כשנודע למשטרה שהאדם המבוקש על ידם נמצא בבית החולים, פנו לשם מיד ודרשו בתוקף מד"ר משה וואלך להסגירו לידם. באותו יום עדיין לא נותח הרב שהרבני, ומשום כך הסתובב בבגדיו הרגילים בפרוזדור בית החולים. ד"ר וואלך שהבין מיד את חומרת הסכנה, פנה לאחד מעוזריו בשפה הגרמנית שלא היתה מובנת לטורקים, והורה לאשפז מיד את החכם ולהלבישו בבגדי חולה. בינתיים עיכב ד"ר וואלך את השוטרים והתווכח עמם, באומרו כי החכם עבר רק אתמול ניתוח קשה בכליותיו, ואסור לטלטלו. כשדרשו השוטרים הטורקים לראותו כדי לוודא שאומנם נותח, עשה עצמו ד"ר וואלך כנפגע מחוסר אמונם. פנה אליהם בקול תקיף: "אם יראה החולה במצב זה שוטרים, הוא עלול למות מפחד, כך

מובא בשם צדיקים, שלעתיד לבוא יום ו'ז בתמוז ייפך ליום טוב ראשון, שלשת השבועות יהיו בבחינת חול המועד ויום ט' באב יהיה יום טוב אחרון, לעומת זאת הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין ז"ע היה אומר, שיום טוב ראשון יהיה יום תשעה באב, כל השנה יהיה חול המועד ויום טוב אחרון יהיה שבעה עשר בתמוז, ושלשת השבועות אין בכלל לתאר ולשער את גודל הימים הללו לעתיד לבוא.

וזאת משום כי אז התגלה כיצד כל הצרות שהיו לכלל ישראל היה טמון בהם רק טוב, "אז ימלא שחוק פיננו" מתי אנשים צוחקים? שקורה איזה משהו שלא ציפת לו, זה גורם לחייך, כי זה שונה, זה אחר, ולכן בגאולה העתידית יתגלה לנו כיצד כל הצער והייסורים הן הפרטיים והן הכלליים, הכל היה לטובה, עד שייטמלא פיננו בצחוק.

הגמרא בסוף מסכת מכות מספרת: שוב פעם אחת היו עולין לירושלים, כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם, כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים, התחילו הן בוכין ור"ע מצחק. אמרו לו: מפני מה אתה מצחק? אמר להם: מפני מה אתם בוכים? אמרו לו: מקום שכתוב בו "והזר הקרב יומת" ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה?! אמר להן: לכך אני מצחק, דכתיב "ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיה", וכי מה ענין אוריה אצל זכריה? אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני? אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב "לכן בגללכם ציון שדה תחרש", בזכריה כתיב "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים", עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת. בלשון הזה אמרו לו: עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו.

כלומר עקיבא "מצחק" כיון שהוא רואה כבר את העתיד, את הצחוק שיש בכל דבר רע שבעולם, כי אין רע כלל, וכל מה שנראה רע זה רק לנגד עיננו.

וכדברי הצ"ח (פסחים נ). על דבר הגמרא: "לא כעולם הזה העולם הבא, העולם הזה על בשורות טובות אומר ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת, לעולם הבא כולו הטוב והמטיב". ולכאורה איזו רעה תהיה לעתיד לבוא שעליה נברך הטוב והטיב? אלא אז יתברר שכל הרע שהיה לנו בעבר במשך הגלות הקשה, הכל היה "הטוב ומטיב".

בפרשת ויחי, מובאות הברכות של יעקב אבינו לבניו. במדרש מסופר כי כאשר הגיע תורו של דן להתברך, הוא

קיים בכלל? האם יש סיכוי שיימצא אותו? הוא חפו באדמה באיזור בו הוא שיער כי הסידור צריך להימצאות, ואכן הוא מצא את הסידור שלו שלם.

הדבר מאוד הפליא אותו, כיצד הוא מצא את הסידור, והסידור נשאר בשלימותו ולא נרקב, הוא פנה למורו ורבו מארה"ב וביקש ממנו הסבר כיצד קרה הדבר, ומה זה בא ללמד. אולם הרב אמר לו כי הוא אינו יודע להסביר ולכן הוא מבקש ממנו שיפנה לרבי חיים קנייבסקי שליט"א בבני ברק, וישאל אותו. הוא אכן פנה לרבי חיים ושאל את שאלתו, אמר לו רבי חיים, משמים גלגלו שתמצא דוקא את הסידור הזה, בו התפללת וביקשת שלא יפנו את גוש קטיף והתפילות הללו לכאורה לא התקבלו, בא בורא עולם ואומר לך, דוקא את התפילות הללו אני אוהב, דוקא את התפילות הללו אני רוצה.

זה לא חכמה להתפלל כאשר רואים שהתפילות מתקבלות, החכמה היא להתפלל גם כאשר לכאורה לעינינו הקב"ה לא שומע את התפילות שלנו.

זהו בחינת ימי בין המצרים שאנו נכנסים אליהם, ימי דין, ימים שלכאורה בהן התפילות אינן מתקבלות, אולם דוקא את התפילות של הימים הללו בורא עולם אוהב, בורא עולם לוקח ועושה אותן כתר על ראשו, לכן לעתיד לבוא ימים אלו יהיו ימי ששון ושמח במהרה בימינו אמן.

"להתענג בתענוגים"

מאגר השיעורים של

הרב איתי בן אהרן שליט"א

חייגו: 0772618021

שלוחה 1 – פרשיות השבוע

(לפרשת פינחס הקש – 148)

שלוחה 21 - מועדים באגדה

שלוחה 22 - מועדים בהלכה.

שלוחה 3 – תנאים ואמוראים (במאגר 29 שיעורים)

שלוחה 4 – הלכה (להלכות שבת הקש 42)

לשיעורים על סידור התפילה: הקישו 55

לשיעורים על ספר שמואל הקישו 56

בברכת שבת שלום ובשורות טובות.

בשורה משמחת לציבור נפתח שיעור חדש!

מידי שבת בשבתו ימסור

הרה"ג ר' איתי בן אהרן שליט"א

שיעור בבית הכנסת ברוכב רחוב דוד 21

בשעה 5:15 אחר הצהריים.

לאחר שיעורו של הגאון הגדול רבי יעקב חיים סופר

שליט"א.

תגרמו את מותו של חייל נוסף. בואו הנה עוד שבועיים מהיום, וקחווה עמכם". נענו השוטרים להצעתו והסתלקו.

כשהגיעו שוב לאחר שבועיים, סיפר להם ד"ר וואלך בצער על החולה שנעלם באישון לילה, בטרם הוצאו התפירות מבטנו, הם האמינו לו ועזבו את הבית חולים.

כשהחלים חכם יהושע, ביקשה ממנו הנהלת בית החולים לעזוב את בית החולים שהיה עמוס. ידע החכם כי אם יעזוב את בית החולים, הוא עלול להיתפס. שלח את אשתו להגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זיע"א להתחנן לפניו שישפיע על ד"ר וואלך שישאירנו בבית"ח עד יעבור זעם. אותו יום היה י"ז בתמוז. השמש להטה בכל עוזה והרב היה שרוי בתענית. נכנסה אשת החכם אליו וסיפרה לו את בקשת בעלה. מיד יצא הרב עם האישה לכיוון בית החולים. כשהגיעו לשער יפו, ציווה עליה לעלות על אחת העגלות ולנסוע לבית החולים, ואילו הוא העדיף ללכת ברגליו כדי לקיים את המצווה בגופו. לאחר הליכה של כארבעים וחמש דקות, הגיע רבי יוסף חיים לשערי בית החולים, שם מצא את האישה ממתנה לו.

הוא ניגש לשוער וביקשו לקרוא לד"ר וואלך. תמה השוער בלבו: הרי מעולם לא הטריח הרב אפילו ילד קטן, ומה נשתנה היום שהוא מטריח את הרופא לבוא אליו לשער, במקום להיכנס למשרד הסמוך? אולם חזקה עליו בקשת הרב. קם ומסר את הבקשה.

כששמע ד"ר וואלך שהרב ממתין לו ליד השער ומסרב להיכנס, נדהם והזדרז לקראתו כשתמיהה בפיו: למה אין רבינו נכנס? הזדקף רבי יוסף חיים ופנה לד"ר וואלך: "לא אעבור את מפתן בית החולים, עד שתבטיחני שתשאיר כאן את החכם שרבאני עד שתחלוף הסכנה". ואם תמשך המלחמה עוד שנים? שאל הדוקטור. גם אז, השיב הרב. ד"ר וואלך נבוך מאד. מצד אחד לא ההין לסרב לרבו הנערץ, אך מצד שני, ידע שהדבר עלול להמשך ימים רבים. הרהר כמה דקות ושאל את הרב: "האם רבינו יודע שאני מסכן את חיי ואת כל בית החולים, כשאני מסתיר משתמטים מהצבא".

"עלי קללתך בני", ענה רבי יוסף חיים, "מבטיח אני לך שלא יאונה לך כל רע, אם תציל את חייו". כששמע ד"ר וואלך, נכנע והבטיח...

כשיצא חכם יהושע שהרבני זצ"ל מבית החולים בסיום המלחמה הוא אמר: לטובתי נשברה רגל פרתי, אני חשבת שהנה אני סובל מכיס המרה גופי מלא בכאבים ובסבל, אולם כל זה עמד לי בשביל להינצל מהצבא הטורקי.

בחור מארה"ב שעלה לארץ ללמוד באחת משיבות ההסדר ולאחר מכן התגייס לצה"ל ונתמנה לקצין, בעת פינוי גוש קטיף הופקד עליו לפנות את אחד הישובים, אולם מבחינה רגשית הוא לא היה מסוגל לפנות את התושבים על כרחם, לכן הוא התקשר לרב הישוב וביקש ממנו, אני הקצין שאחראי על פינוי הישוב שלכם, עבורי זו דילמה קשה ואינני מסוגל רגשית לפנות את הישוב, אז אנא תעשו לי טובה תתפנו אתם מרצונכם ללא בעיות. הרב שהבין לרגשותיו הסכים, אבל הוא ביקש אישור להמתין עוד ארבע שעות כדי שהם התפללו בבית הכנסת ואף יאמר להם שיחת מוסר וחיזוק, ולאחר כמן הם התפנו לאוטובוסים. הקצין אישר לו, ואכן כעבור ארבע שעות הם פינו את היישוב עלו על האוטובוסים והלכו.

כשהקצין נשאר עם חייליו, לבד מול הישוב הריק, הוא לקח את הסידור שבו הוא היה מתפלל וקבר אותו באדמה, והסביר לחייליו: כבר שנתיים אני מתפלל שלא יפנו את גוש קטיף ואם עכשיו פינו, סימן שהתפילות לא שוות ואינן מועילות כלום, לכן אין צורך להתפלל והוא קבר את הסידור באדמה.

כעבור שנה נשלח מיודעינו הקצין עם חייליו לפעולה צבאית, באותו איזור שהוא שנה קודם לכן פינה, החליט הקצין לבדוק מה אכן עם הסידור שהוא טמן באדמה, האם